

Kniha Daniel — sto třicátá osmá

Odhalení Daniela 11: Prorocká cesta dějinami

Jeff Pippenger

2024-03-15

Čtyřicátý verš jedenácté kapitoly Daniela představuje jeden z nejhlubších veršů Božího slova. Prorocké dějiny, které jsou v něm znázorněny, jsou místem, kde se spojují kola uvnitř kol z Ezechielova vidění. S časem konce milleritského hnutí v roce 1798 a také s časem konce hnutí třetího anděla v roce 1989 jsou vyličený vnitřní i vnější dějiny Božího lidu posledních dnů. V tomto verši je obsaženo oznámení přicházejícího soudu, který přišel s prvním andělem v roce 1798, až po nedělní zákon ve čtyřicátém prvním verši. Tento verš tedy představuje vyšetřující soud nad Boží církví, počínaje mrtvými, až k zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a k tomu, že Bůh vyplivne laodicejský adventismus ze svých úst.

Dějiny od chvíle, kdy papežství v roce 1798 utrpělo svou smrtelnou ránu, až do okamžiku, kdy je smrtelná rána uzdravena ve verši čtyřicet jedna, jsou představeny v dějinách onoho verše. Verš čtyřicet jedna a následující jsou zasazeny do kontextu stupňujících se výkonných Božích soudů, které v tomto verši začínají. V tomto prorockém smyslu je verš čtyřicet koncem jedenácté kapitoly Daniela a verše jedna a dva této kapitoly jsou začátkem. Jedenáctá kapitola představuje vzpouru antikrista, desátá kapitola pak představuje počátek vidění o řece Hiddekel a dvanáctá kapitola představuje jeho konec. Desátá a dvanáctá kapitola představují první a poslední a jedenáctá kapitola je vzpourou uprostřed.

Desátá a dvanáctá kapitola jsou totožné, neboť na rozdíl od jedenácté kapitoly představují Danielovu zkušenost ve vztahu k vidění, zatímco jedenáctá kapitola je samotné vidění. Desátá kapitola je prvním písmenem hebrejské abecedy, jedenáctá kapitola je třináctým vzpurným písmenem hebrejské abecedy a dvanáctá kapitola je posledním písmenem abecedy. Vidění u řeky Hiddekel je „Pravda“.

V jedenácté kapitole počátek znázorňuje konec, neboť Kristus se nikdy nemění. Závěrečné dějiny, znázorněné ve čtyřicátém verši, jsou dobou zkoušky obrazu šelmy. Tato doba zkoušky vrcholí znamením šelmy, které je znázorněno ve čtyřicátém prvním verši. Verše jedna a dvě se proto musí vztahovat k době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, neboť toto časové období je zároveň obdobím utváření obrazu šelmy.

„Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude vytvořen před uzavřením doby milosti; neboť má být velkou zkouškou pro Boží lid, podle níž bude rozhodnuto o jejich věčném údělu....“

„To je zkouška, kterou lid Boží musí podstoupit, než bude zapečetěn.“ Manuscript Releases, svazek 15, 15.

Vždy existují dva mezníky, které označují dobu konce. V reformačním hnutí Mojžíše to bylo narození Árona, po němž o tři roky později následovalo narození Mojžíše. V reformačním hnutí,

které mělo vyjít z Babylóna a znovu vystavět chrám, to byl král Dareios, po němž následoval král Kýros. V reformačním hnutí Krista to bylo narození Jana Křtitele, po němž o šest měsíců později následovalo narození Krista. V reformačním hnutí mileritů to byla smrt papežského systému v roce 1798, po níž následovala smrt papeže v roce 1799. V reformačním hnutí třetího anděla to byli prezident Reagan a prezident Bush starší, kteří oba představovali rok 1989. V Danielovi, v 10. kapitole, v 1. verši, nalézáme označeného krále Kýra.

Ve třetím roce Kýra, krále perského, bylo zjeveno slovo Danielovi, jenž byl nazýván Beltesazar; a to slovo bylo pravdivé, ale určený čas byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a nabyt porozumění vidění. Daniel 10,1.

V následujících verších desáté kapitoly vidíme Danielovu zkušenost představenou předtím, než Gabriel v jedenácté kapitole podá vidění prorockých dějin. Kýros označuje dobu konce, neboť dříve byl Kýros, synovec Dareia, Dareiovým vojevůdcem, který usmrtil Belšasara, a tím označil konec sedmdesáti let zajetí, jež bylo předobrazem tisíce dvou set šedesáti let zajetí duchovního Izraele v duchovním Babylóně od roku 538 do roku 1798.

„Boží církev na zemi byla po celé toto dlouhé období neúprosného pronásledování právě tak skutečně v zajetí, jako byli synové Izraele drženi v babylónském zajetí v době vyhnanství.“
Prophets and Kings, 714.

Konec tisíce dvou set šedesáti let v roce 1798 označil dobu konce; podobně i konec sedmdesáti let označil „dobu konce“ pro ony dějiny. Jak Dárius, tak Kýros jsou představeni při smrti Belšasara a konci babylónského království, neboť Kýros jako Dáriův vojevůdce, který vykonal toto dílo, zastupoval Dária. Když byl George Bush starší dne 20. ledna 1989 uveden do úřadu, Reagan byl prezidentem po prvních devatenáct dnů roku 1989.

Vidění u Hiddekelu započalo v čase konce, ve třetím roce Kýra. Když Gabriel začíná Danielovi rozvíjet prorocké dějiny jedenácté kapitoly, nejprve odkazuje na první rok Dareia, aby jasně stanovil, že vidění prorockých dějin, které se chystal Danielovi předložit, začíná v posledním čase konce, v roce 1989, neboť všichni proroci mluví více o posledních dnech než o dnech, ve kterých žili.

Ukážu ti však, co je zapsáno v knize pravdy; a není nikoho, kdo by se mnou v těchto věcech pevně stál, kromě Michaela, vašeho knížete. Také já jsem v prvním roce Dareia Médského, ano já, stál, abych ho upevnil a posílil. Daniel 10,21; 11,1.

V prvním roce Dareia, který představuje čas konce v roce 1989, Gabriel „povstal“, čímž je označeno, že v „čase konce“ přichází anděl. V roce 1798 přišel první anděl a v roce 1989 přišel třetí anděl. Teprve když bylo poselství třetího anděla v roce 2001 zmocněno, začalo pečetení třetího anděla, avšak pohyb třetího anděla, jenž přišel v roce 1989, je znázorněn tím, že Gabriel povstává v čase konce. Gabriel má Danielovi ukázat „to, což jest zapsáno v Písmu pravdy“, a vidění u Hiddekelu nese pečeť „Pravdy“, kterou se Gabriel chystá předložit.

Ve čtrnáctém verši desáté kapitoly již Gabriel Daniela poučil, že to, o čem k němu v vidění u Hiddekelu promlouval, se týká „toho, co se stane Božímu lidu v posledních dnech“.

Nyní jsem přišel, abych ti dal porozumět tomu, co potká tvůj lid v posledních dnech; neboť to vidění se ještě vztahuje na mnohé dny. Daniel 10,14.

Druhý verš jedenácté kapitoly knihy Daniel představuje poznání, které bylo odpečetěno v době konce roku 1989 a které určuje, co „postihne“ Boží lid „v posledních dnech“.

A nyní ti oznámím pravdu. Hle, ještě povstanou tři králové v Persii; a čtvrtý bude mnohem bohatší než všichni oni; a svou silou skrze své bohatství pobouří všechny proti království Řecka. Daniel 11,2.

Kýros předobrazuje druhého krále od roku 1989. Je králem Médsko-perské říše, která představuje království biblického prorocství v posledních dnech, složené ze dvou rohů, znázorněných Médy a Peršany. Po druhém králi království zemské šelmy o dvou rozích v době konce v roce 1989 měli ještě povstat tři králové (Clinton, Bush poslední, Obama) a potom měl přijít král, který bude mnohem bohatší než oni všichni. Tři králové, kteří následovali po Bushi prvním, zbohatli po svých prezidentských obdobích, a to pouze proto, že se stali prezidenty. Trump, čtvrtý, který byl mnohem bohatší a byl nejbohatším prezidentem vůbec, nezískal své bohatství proto, že byl prezidentem, nýbrž především skrze svou činnost v oblasti investic do nemovitostí, dávno předtím, než kandidoval na prezidenta.

Dříve byl, relativně vzato, nejbohatším prezidentem v amerických dějinách první prezident Spojených států. Před Donaldem Trumpem byl George Washington nejbohatším prezidentem v amerických dějinách a své bohatství získal, stejně jako Donald Trump, investicemi do nemovitostí. Jak Washington, tak Trump přišli do prezidentského úřadu z netradičního politického prostředí. Washington byl předtím, než se stal prezidentem, především vojenským vůdcem a Trump byl podnikatelem a televizní osobností, který, podobně jako Washington, neměl žádnou předchozí politickou zkušenost.

Oba prezidenti byli známí svou silnou osobností a stylem vedení, ačkoli tyto rysy projevovali zcela odlišným způsobem. Washington byl znám svým stoickým, klidným a sebejistým vedením a sjednocující přítomností během revoluční války a v prvních letech Republiky, zatímco Trump je znám svým rázným přístupem k vedení a vládnutí. Washington i Trump byli postavami značné kontroverze, byť z velmi odlišných důvodů. Washington, ačkoli byl všeobecně uctíván, čelil ve své době kritice pro různé otázky, včetně svých názorů na otroctví. Trumpovo prezidentství bylo poznamenáno četnými kontroverzemi, včetně jeho užívání „zlých tweetů“ na sociálních sítích, jeho politických rozhodnutí ve stylu America-first a jeho vlastního sebeuvědomění.

Nejbohatší a šestý prezident měl popudit globalistické dračí mocnosti. Když dějiny druhého verše jedenácté kapitoly položíme na dějiny období let 1776, 1789 a 1798, nacházíme další informace vztahující se k poslednímu prezidentovi zemské šelmy, neboť Ježíš znázorňuje konec počátkem. První dvě období, představovaná lety 1776 a 1789, poskytují dvě svědectví o tom, že konečný prezident bude osmým prezidentem, který byl z těch sedmi. Trump byl šestým prezidentem po Reaganovi a jako osmý prezident bude „z těch sedmi“. Konečný a osmý prezident bude vládnout tehdy, když Spojené státy vytvoří obraz „šelmy a podle šelmy“.

Prezident, který vládne tehdy, když Spojené státy vytvoří obraz šelmy, musí být osmým, jenž je ze sedmi, jak o tom svědčí Peyton Randolph a John Hancock. Papežství je osmou hlavou, která byla ze sedmi, a obdrželo prorockou smrtelnou ránu. Aby byl obrazem papežství, musí mít i osmý prezident, jenž je ze sedmi, prorocké určení jako ten, kdo je prorocky „raněn“ nebo „zabit“.

Papežství obdrželo svou smrtelnou ránu od dračí moci (Francie), od dračí moci, s níž papežství zápasilo již od doby, kdy Pavel označil, že tajemství nepravosti (člověk hříchu) působilo již tehdy. Drak pohanství zadržoval papežství, aby se neujalo trůnu, čehož dosáhlo v roce 538.

Od počátku papežství až do jeho konečného zániku svádí zápas proti dračím mocnostem. Obraz papežství vyžaduje, aby tento obraz zápasil s dračí mocností. Ve Zjevení sedmnácté kapitole je papežství, které je osmou hlavou a které je z těch sedmi hlav, nakonec spáleno ohněm a jeho tělo je požíráno deseti králi. V obou úmrtích (1798 a poslední dny) je papežská šelma usmrcena dračí mocností. Aby Spojené státy vytvořily obraz šelmy, musel by být i osmý prezident zabít dračí mocností, s níž vedl válku, a šestý král po čase konce v roce 1989 je tím králem, který podnítl všechny dračí mocnosti.

Ronald Reagan byl odpadlý protestant, avšak George Bush starší byl typický globalista. Jeden z jeho proslulých výroků je ten, v němž lhal, když 18. srpna 1988 prohlásil: „A jsem to já, kdo nezvýší daně. Můj soupeř nyní říká, že je zvýší jako krajní možnost, nebo jako třetí možnost. Když však politik mluví tímto způsobem, víte, že právě do tohoto ‚letoviska‘ se uchýlí. Můj soupeř nevylučuje zvýšení daní. Já však ano. A Kongres na mě bude naléhat, abych zvýšil daně, a já řeknu ne. A budou naléhat, a já řeknu ne, a budou znovu naléhat, a vše, co jim mohu říci, je: čtete mi ze rtů: žádné nové daně.“

Kromě této veřejné lži, která je atributem představitele moci draka, byl jeho nejslavnějším výrokem projev na společném zasedání Kongresu dne 11. září 1990, kde řekl: „Nyní můžeme vidět, jak se před námi vynořuje nový svět. Svět, v němž existuje velmi reálná vyhlídka na nový světový řád. Slovy Winstona Churchilla ‚světový řád‘, v němž ‚zásady spravedlnosti a fair play ... chrání slabé před silnými ...‘ Svět, v němž jsou Spojené národy, osvobozené od patové situace studené války, připraveny naplnit historickou vizi svých zakladatelů.“ Bush starší byl globalista, i když se hlásil k Republikánské straně.

Bill Clinton byl prvním prezidentem, který uspořádal svůj inaugurační obřad u Lincolnova památníku, což znamená, že se obrátil zády k Lincolnovi a čelem k obelisku Washingtonova monumentu, k obelisku, který je uvnitř naplněn symboly svobodného zednářství. Jak obelisk, tak i symboly svobodného zednářství, jimž se rozhodl čelit, když křivě přísahal svou věrnost Ústavě, představovaly nejen to, že se obrátil zády k protiotrokářskému symbolu Lincolnova památníku, ale Clintonovo zvolené historické umístění také souhlasí s jeho děkovnou řečí, v níž chválil profesora, u něhož studoval na jezuitské univerzitě, kterou navštěvoval.

Tento profesor, Carroll Quigley, napsal knihu *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, která vyšla v roce 1966 a je oprávněně a všeobecně chápána jako „bible globalistických idejí“. Jako je Korán pro islám a jako *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, napsaná Albertem Pikem a vydaná roku 1871, je pokládána za nejučenější

výklad esoterických nauk svobodného zednářství; nebo jako je The Book of Mormon pro Svaté posledních dnů, tak je Quigleyho kniha biblí globalistické filozofie. Většina lidí by věděla, kdyby Clinton chválil Mohameda z Koránu nebo kdyby chválil Josepha Smitha z The Book of Mormon, a někteří by věděli, kdo byl Albert Pike, avšak málokdo věděl, že Clintonova chvála Quigleyho byla v souladu s jeho vlastní globalistickou agendou a s jeho odmítnutím principů ztělesňovaných Abrahamem Lincolnem.

Ve svém projevu Clinton řekl: „Jako dospívající jsem slyšel, jak John Kennedy vyzývá k občanství. A potom, jako student na Georgetownu, jsem slyšel, jak tuto výzvu objasnil profesor jménem Carroll Quigley, který nám řekl, že Amerika je největším národem v dějinách, protože náš lid vždy věřil ve dvě věci: že zítřek může být lepší než dnešek a že každý z nás má osobní mravní odpovědnost přispět k tomu, aby tomu tak bylo.“ Představa Carrolla Quigleyho o tom, jak „učinit Ameriku znovu velikou“, spočívala v tom, že Spojené státy se mají vzdát své národní svrchovanosti ve prospěch Organizace spojených národů. Clinton byl demokrat, globalista, představitel draka.

„Jaký otec, takový syn,“ George Bush mladší byl globalista, stejně jako jeho otec, globalista, který se hlásil k Republikánské straně. Jablko nepadá daleko od stromu. Bible klade řečnickou otázku: „Zdaliž půjdou dva spolu, leč by se smluvili?“ Stačí jednoduše sledovat mnohé podniky, které Bush mladší uskutečnil společně s Billem a Hillary Clintonovými, aby bylo zřejmé, s kým Bush mladší souhlasil.

Barack Hussein Obama učinil během předvolebního shromáždění krátce před svým zvolením prezidentem prohlášení o zásadní proměně Spojených států. Dne 30. října 2008 v Columbiu ve státě Missouri Obama řekl: „Od zásadní proměny Spojených států amerických nás dělí pět dní.“ Toto prohlášení bylo součástí Obamova širšího poselství „naděje a změny“, které bylo ústředním tématem jeho prezidentské kampaně v roce 2008 a zdůrazňovalo jeho odhodlání k významným politickým reformám a k odlišnému směřování země. Směr, kterým zemi obrátil, vedl k dračím politikám globalismu, proti-bělošství, pro-potrátovosti, odporu vůči uhlíkovým palivům, protiamerického proglobalismu, diverzity, rovnosti a inkluze, falešných dějin Kritické rasové teorie a tak dále a tak dále. Obama nebyl pouze komunitním organizátorem; byl a dosud je představitelem globalistické agendy dračí moci.

Trump však, na rozdíl od typického moderního politika, splnil více slibů než všech ostatních sedm prezidentů v období počínajícím rokem 1989 dohromady. Byl odhodlán učinit Ameriku znovu velikou, a když se o to snažil, rozvířil globalistické mocnosti, které vládou, nejen ve Spojených státech, ale v celém světě.

Joe Biden nemá naprosto žádný důkaz o tom, že by byl něčím jiným než dalším globalistou.

Šelma katolicismu vedla dlouhotrvající válku s mocnostmi draka a prezident, který bude vládnout, když Spojené státy vytvoří obraz papežství, bude z prorocké nutnosti ve střetu s mocnostmi draka. Žádný z žijících prezidentů kromě Donalda Trumpa by nevedl válku s mocnostmi draka, neboť demokraté jsou otevřeně globalisté (draci) a George Bush mladší, ten poslední, byl, jako jím byl i jeho otec, (vyznávaný republikán, který je ve skutečnosti globalistickým drakem), neboť Ježíš

vždy znázorňuje posledního skrze prvního.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Lid Boží očekává veliká krize. Krize očekává i svět. Nejzávažnější zápas všech věků je právě před námi. Události, o nichž jsme po více než čtyřicet let na základě autority prorockého slova prohlašovali, že jsou bezprostředně na spadnutí, se nyní odehrávají před našima očima. Již byla zákonodárcům národa předložena otázka dodatku k Ústavě, který by omezil svobodu svědomí. Otázka vynucování zachovávání neděle se stala předmětem celonárodního zájmu a významu. Dobře víme, jaký bude výsledek tohoto hnutí. Jsme však na tuto zkoušku připraveni? Splnili jsme věrně povinnost, kterou nám Bůh svěřil, totiž varovat lid před nebezpečím, které je před ním?“

„Mnozí, a to i z těch, kdo se podílejí na tomto hnutí za vynucování svěcení neděle, jsou zaslepeni vůči následkům, které budou tento krok provázet. Nevidí, že útočí přímo proti náboženské svobodě. Mnozí nikdy nepochopili nároky biblického sobotního dne ani falešný základ, na němž spočívá instituce neděle. Každé hnutí ve prospěch náboženského zákonodárství je ve skutečnosti aktem ústupku papežství, které po tolik věků neochvějně válčilo proti svobodě svědomí. Zachovávání neděle vděčí za svou existenci jakožto takzvaná křesťanská instituce „tajemství nepravosti“; a její vynucování bude faktickým uznáním zásad, které jsou vlastním základním kamenem římského katolicismu. Až náš národ takto zavrhně zásady své vlády tím, že vydá nedělní zákon, protestantismus tímto činem podá ruku papežství; nebude to nic jiného než vdechnutí života tyranii, která již dlouho dychtivě vyhlíží svou příležitost, aby znovu povstala k činnému despotismu.“

„Hnutí národní reformy, vykonávající moc náboženského zákonodárství, projeví, až se plně rozvine, tutěž nesnášenlivost a útlak, jaké převládaly v minulých věcích. Lidské rady si tehdy osobovaly výsady Božství a pod svou despotickou mocí drtily svobodu svědomí; a na ty, kdo se stavěli proti jejich nařízením, pak doléhalo uvěznění, vyhnanství a smrt. Budou-li papežství nebo jeho zásady znovu zákonodárně uvedeny k moci, znovu se rozhoří ohně pronásledování proti těm, kdo nebudou chtít obětovat svědomí a pravdu z ohledu na všeobecně rozšířené bludy. Toto zlo je na samém prahu uskutečnění.“

„Když nám Bůh dal světlo ukazující nebezpečí, která jsou před námi, jak můžeme obstát čistými v Jeho očích, jestliže zanedbáme vynaložit veškeré úsilí, které je v naší moci, abychom je předložili lidu? Můžeme se spokojit s tím, že je ponecháme, aby se s touto závažnou otázkou setkali bez varování?“ Testimonies, svazek 5, 711, 712.